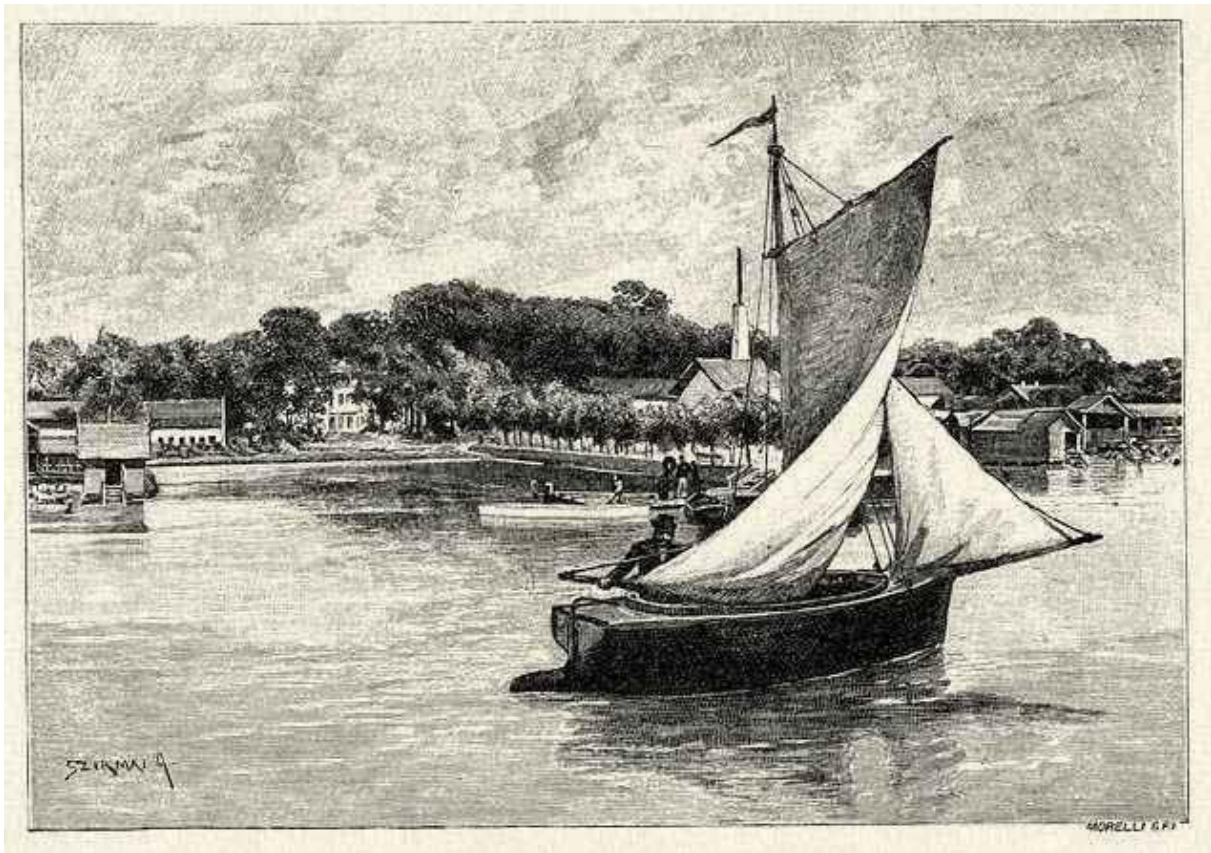

A metodizmus története Magyarországon a kezdetektől az I. Világháborúig.

Eddigi ismereteink szerint Magyarországon első ízben 1857-ben jártak metodisták. Az amerikai Püspöki Metodista Egyház püspöke Matthew Simpson, és kísérője dr. William Fairfield Warren Palesztina felé tartó útjukat megszakítva a hétvégét Pest-Budán töltik. Kossuth barátai szűk körében zárt ajtók mellett kisebb összejövetelt tartanak, amelyet az igehirdető által vezetett áhítattal zárnak. Néhány évvel később 1862-ben Warren ugyancsak ellátogat Magyarországra, akkor azonban Ludwig Sigismund Jacobyval utazik, akit az európai metodista történetírásban a legmeghatározóbb misszionáriusaként tartanak számon.

Ezeknek a látogatásoknak azonban még hosszú ideig nem volt folytatása. Csak 1898-ban indult el az állandó magyarországi metodista munka, amikor egy bácskai születésű építőmester, Philipp Jacob saját házában szervezi meg a kékkeresztes mértékletességi egyesület alkalmait. A kékkeresztesek elsődleges célja a vallásos élet elmélyítésén keresztül az alkohorról való teljes lemondás. Közös imaórákat, énekléseket tartanak, keresztény könyveket olvasnak, amelyeket meg is vitatnak. Ezek között találjuk a Der Christliche Apologet című metodista hetilapot is. A hetilap egyik számából tudják meg egy bécsi metodista lelkész, Robert Möller címét. Meghívják, hogy látogassa meg közösségüket és tartson prédikációt. 1898 novemberében három bácskai városban: Verbászon, Szenttamáson, és Feketehegyen tart igehirdetéseket.

Bácskai képeslap a századelőről

A bácskai kis városok polgári közösségei később Franz Havranek, majd Otto Melle személyében kapják első állandó igehirdetőiket. 1900-ban sor kerül az első metodista próbatag-felvételre.

1900-tól 1904-ig e körök lassanként minden korcsoportot elérnek, s komolyabb törések nélkül, folyamatos működésre képesek. Az Újverbásztól körülbelül 12 kilométerre fekvő Szenttamáson 1901 legelején még csak a kisgyermekek számára megalakuló vasárnapi iskoláról van tudomásunk. A vasárnapi iskolát ekkor már 20-30 gyermek látogatja, ami azt jelenti, hogy csaknem az összes német gyerek részt vesz az alkalmakon. Az elkövetkező fél évben a délelőtti és esti istentiszteletek mellett már imaórákról is tudunk. Szeptember első hetében pedig Otto Melle metodista prédikátor Szenttamáson megtartja az első osztálygyűlést, amely valószínűleg a gyülekezet közösségi életének egy személyesebb, szabadabb, kötetlenebb színterét jelenti. Az 1901-es év második felében, vagy 1902 elején leánykör alakul. Kiderül az is, hogy az énekkar különösen jó eszköznek bizonyul a fiatalok elérésében. 1902-től külön bibliaóráról is olvasunk, melynek résztvevői a „bibliaismeretük szélesítésére” jönnek össze, kezükben a bibliájukkal. A sort azonban még hosszan folytathatnánk. A különböző húsvéti, karácsonyi, szilveszteri ünnepekkel, az aratást követő hálaadó ünnepségekkel a korai években.

A magyarországi metodista misszió kezdetben a német nemzetiséget érintette, azonban az első bácskai látogatás után néhány évvel Szenttamáson magyar gyülekezet alakul, a helyben született Jakab János, és testvére Jakab Gyula vezetésével.

Az 1912-es évet követő időszakban mindezek mellett az egyház missziós ünnepséget, valamint a háború alatt hazafias, vagy nemzeti ünnepélyt is tart. Felbukkan továbbá a biblia ünnepség, a megszentelődési alkalom, a hitélet konferencia, és a halottak napi ünnepség fogalma is. Ezekben túlmenően a bácskai metodisták önálló konferencia-sorozatba kezdenek. 1914 februárjától évente rendezik meg két-három napos téli vagy magyar konferenciájukat, melyen lelki kérdésekkel, bibliatanulmányozással foglalkoznak a résztvevők.

Ezekkel párhuzamosan 1905-től Melle elég erősnek látja az alapot ahhoz, hogy a munkát az ország fővárosára, Budapestre is kiterjessze. Jakab János kíséretében érkezik Budapestre. A

város centrumában, az Erzsébet körút 48. szám alatt hamarosan megkezdik az első metodista imaórákat. Hamarosan Angyalföldön és Kispesten szervez csoportokat, amelyek gyümölcsözőnek bizonyultak. 1910-ben megjelenik az első magyar nyelvű metodista újság, a Békeharang.

1912-ben Martin Funk veszi át a munkát Mellétől. Első évei korántsem eseménytelenek. Amikor négy fiatalember a „nagyvárosi élet nehézségeitől megterhelve” a prédikátor segítségét kéri, Funk nagy elhatározásra jut. Létrehozza a „Fiatal férfiak otthonát”, ahol hat fiatal lakhat.

A szociális gondoskodás jegyében az egyház megalapítja népirodáját, amely a szegénysorban élők számára kíván jogi, egészségügyi, lelki tanácsot nyújtani. A korát megelőző segélyszolgálat sem pénzt, sem helyiséget nem igényel, a rendelések térítésmentesen zajlanak a segítők otthonában. Az igény nagy, szenvedéstől kínzottak, öngyilkosság előtt állók kérnek és kapnak segítséget. Egyeseket sikerült megmenteni a hajléktalanságtól, sőt bírósági tárgyalástól, börtönbüntetéstől is.

1913-ban a közösség a Bethánia Egyesület nővéreivel erősödik. Hamarosan Budakeszin is megkezdik a munkát egy metodista lelképásztor. A lendület nagy, s a gyülekezet lelkésze, Martin Funk visszaemlékezése szerint a háború alatt sem törik meg.

Forrás: Keskeny utak. Tanulmányok a Magyarországi Metodista Egyház történetéből Szerk: Lakatos Judit